

IN MEMORIAM
СВЕТЛАНА ИВАНЧЕВИЋ (1946–2020)

МИРЈАНА ДЕДИЋ НИКИТОВИЋ

Цео свој професионални век, Светлана Иванчевић посветила је проучавању и заштити градитељског наслеђе Београда, града у којем је рођена и који је бескрајно волела.

Након дипломирања на Архитектонском факултету, 1970. године запослила се у Заводу за заштиту споменика културе града Београда, где се као архитекта-приправник упознаје с пројектима и радовима на Београдској тврђави, којима ће се бавити готово читаву наредну деценију. Уз искусне колеге и њој својствену преданост и посвећеност раду и учењу, стиче знање из области проучавања, методологије и ревитализације културне баштине, као и у конзерваторском приступу у очувању и презентацији културних добара. У том периоду учествује у изради пројеката за извођење конзерваторских радова на манастирима Павловац, Кастаљан и

Рајиновац, али и на обнови Бајракли џамије и Смедеревске тврђаве.

Од 1980. године посвећује се рестаурацији и обнови градитељског наслеђа Београда 19. и 20. века, чему ће остати привржена наредних тридесет година које проводи у Заводу, као архитекта конзерватор и саветник, и где ће своје знање и искуство применити у бројним конзерваторским подухватима на којима је радила или сарађивала.

Један од првих пројеката у којем је учествовала као коаутор јесте реконструкција, ревитализација и доградња Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“, који је постао пример за зналачки усаглашен однос постојећег и новог. Специјална захвалница Библиотеке, додељена за унапређење функционисања установе усклађене са захтевима новог времена, уједно је и награда за деликатан приступ наслеђу.

Самостално, или у тиму с колегама, израдила је велики број пројеката за рестаурацију фасада споменика културе, од којих ћемо издвојити: Извозну банку и Палату „Асикурациони Ђенерали“ на Теразијама, Задужбину Николе Спасића, Кућу Месаревића, Кућу Марка Стојановића у Кнез Михаиловој улици, Капетан Мишино здање, Задужбину Илије М. Коларца, Министарство пошта, Кућу краља Петра на Сењаку, Врачарску штедионицу, Земунску гимназију, Амам кнеза Милоша, као и низ објеката на Обиљевој венцу и у Улици краља Милана.

Једно од најзначајнијих остварења архитекте Светлане Иванчевић јесу радови на рестаурацији и ревитализацији зграде Вукове задужбине, некадашњег Министарства просвете, у Улици краља Милана, где је, захваљујући не само искуству већ и истанчаном укусу, изузетно обрадила и ентеријер, за шта је добила Специјалну захвалницу Вукове задужбине.

Као члан тима за обнову Народне скупштине, оштећене у пожару октобра 2000. године, предано је радила на рестаурацији уништених делова ентеријера. За пројекат обнове салона добила је Специјалну награду Салона архитектуре 2002. године.

Сагледавајући њен допринос заштити архитектонске баштине Београда, Друштво конзерватора Србије доделило јој је 2004. године награду „Радомир Станић“, најзначајније признање за област заштите културног наслеђа, за дугогодишњи тимски рад на проучавању, заштити и ревитализацији просторних културно-историјских целина и споменичког наслеђа Београда.

Истраживање и заштита просторних културно-историјских целина били су, такође, поље интересовања Светлане Иванчевић. Са истим жаром је радила на Грочанској чаршији и Косанчићевом венцу, целинама потпуно различитих карактеристика.

Резултате свог дугогодишњег рада на изучавању и заштити градитељске баштине Београда објављивала је у стручним часописима *Наслеђе* и *Форум*.

Своју енергију, професионализам, велико знање и посвећеност послу преносила је и на млађе колеге са којима је сарађивала, увек несебично спремна да помогне својим искуством и саветима. Тај њен дар су препознали и у Инжењерској комори Србије и ангажовали је као

члана Комисије за полагање стручног испита за стицање лиценце за архитекте.

Разноврсност интересовања огледала се и у дугогодишњем раду у Комисији за декоративно осветљење Београда, која је изнедрила нека од најбољих решења у овој области.

Онима који су је познавали импоновали су њено знање и предусретљивост, а нама, који смо

деценијама сарађивали с њом, остаће у сећању њен дух, оптимизам, ведрина, отвореност за дружење и, изнад свега, њен осмех.

Мирјана Дедић Никитовић,
архитекта
Београд
mimicca@gmail.com